

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118268740
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:6118268740.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: NTC1 s. r. o., IČO: 47 232 218, so sídlom Obchodná 2, 811 06 Bratislava, zast.: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s.r.o., IČO: 50 491 300, so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: Y. L., V.. XX.XX.XXXX, P. P. X, P., zast.: RK LEGAL, s.r.o., IČO: 36 858 323, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 17, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 3 440 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 15.03.2019, č.k. 8C/39/2018-121, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch pracovných dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 3 440 eur (výrok I) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 588, § 591, § 663, § 671 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že v konaní nebolo sporným, že žalovaný dňa 24.01.2018 navštívil podnik žalobcu, sporným bolo v akom rozsahu si žalovaný objednal služby žalobcu a v akom rozsahu ich využil. Vzhľadom na to, že žalovaný v konaní svoje predchádzajúce vyjadrenie zmenil a uviedol, že strávil vo VIP miestnosti žalobcu 5 hodín, čím potvrdil tvrdenia žalobcu. Výpoveďou svedkýň Q. X. D. Q. X. a tiež výpoveďou svedka J. A. mal za preukázané, že žalovaný vo VIP miestnosti nespál, ale sa tam celých tých 5 hodín zabával spolu s čašníčkou Q. X., ktorá tam s ním išla na jeho žiadosť a so žalovaným konzumovala ním objednané nápoje. Všetci uvedení svedkovia vo svojich výpovediach potvrdili tvrdenie žalobcu, že žalovaný bol s cenou za užívanie VIP miestnosti vopred zamestnancami žalobcu oboznámený, túto akceptoval, a až na základe upovedomenia o cene pristúpil k využitiu tejto služby. Oboznámenie žalovaného s výškou jeho účtu v priebehu využívania služby - VIP miestnosti mal za preukázané výpoveďou svedka J. A., Q.K. X. D. Q. X., ktorá bola so žalovaným vo VIP miestnosti pri jej užívaní, pričom ho sama upozorňovala na cenu nájmu VIP miestnosti. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobcom ústnu zmluvu o nájme a dohodli sa o cene. Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že žalobcom vyúčtované nápoje v sume 940 eur nemohol skonzumovať sám prípadne so spoločníčkou uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný spolu s ďalšími osobami, vrátane J. A. D. Q. X., skonzumoval (na účet žalovaného, na základe jeho objednávky) nápoje vo vyúčtovanom množstve, a to 3 x FINLANDIA vodka 0,04 l v sume 10 eur (spolu 30 eur) skonzumovaná J. A. na základe objednávky žalovaného, Whisky JAMESON 5 x 0,04 l v cene 10 eur (spolu 50 eur), skonzumovaná žalovaným,

šampanské MOET & CHANDON ICE 0,75 l v sume 370 eur objednané žalovaným do VIP miestnosti pre neho a Q. X.. Zároveň mal výsluchom svedkov preukázané, že žalovaný objednával aj ďalšie nápoje nielen zamestnancom žalobcu, ale aj hosťom podniku žalobcu, a to LADY COCKTAILS 0,25 l spolu v počte 14 kusov v hodnote 35 eur jeden, spolu 490 eur. Vzhľadom k uvedenému ustálil, že žalovaný objednal a spolu s vyššie uvedenými osobami skonzumoval nápoje v celkovej hodnote 940 eur. Ako nedôvodné vyhodnotil aj námietky žalovaného, že cenník nápojov nebol zákazníkom k dispozícii, ani že by nápoje objednané žalovaným neboli súčasťou cenníka žalobcu. Vychádzajúc z toho, že žalovaný sám potvrdil, že podnik žalobcu a tiež podniky poskytujúce služby tohto druhu nenavštívil prvýkrát, nemal súd prvej inštancie za preukázanú existenciu takého konania žalobcu voči žalovanému, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako nekalú obchodnú praktiku. Zároveň súd prvej inštancie nezistil ani neprijateľnú podmienku, keďže predaj nápojov, a poskytnutie nájmu miestnosti, bolo hlavným predmetom plnenia žalobcu žalovanému a cena za poskytnuté tovary a služby, hoc aj podľa názoru žalovaného neprimeraná, bola určená jasne, zrozumiteľne a určito, pričom žalovaný sa dobrovoľne rozhodol služby žalobcu poskytované v podniku využiť. Nakoľko obe svedkyne, Q.na X. D. Q. X. u žalobcu už takmer rok nepracujú, nepovažoval za dôvodné vzhliadnuť na námietky žalovaného vo vzťahu k spochybňovaniu svedeckých výpovedí pre ich spriaznenosť so žalobcom z dôvodu zamestnaneckého vzťahu k žalobcovi. S poukazom na vyššie uvedené ustálil, že v konaní bolo preukázané, že žalobca predal žalovanému nápoje v cene 940 eur a poskytol do nájmu VIP miestnosť v rozsahu 5 hodín za cenu 250 eur za pol hodinu a keďže nebolo preukázané, že by žalovaný čo i len čiastočne žalobcovi plnil, zaviazal žalovaného na zaplatenie 3 440 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobcovi, ako úspešnej strane sporu, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.. Uviedol, že tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé, pričom poukázal na podaný odpor zo dňa 17.05.2018 ako aj vyjadrenie zo dňa 21.08.2018. Dal do pozornosti, že žalobcom predložený doklad z registračnej pokladne bol vystavený až dňa 27.01.2018, t.j. o tri dni neskôr ako navštívil podnik žalobcu. Z predloženého dokladu nevyplýva skutočne poskytnuté plnenie, ktoré mal prijať a skonzumovať. Výpovede svedkov považoval za účelové a nepravdivé. Namietal, že svedkyňa Q. X. nemohla stráviť celý čas od cca 01.30 hod. do 07.00 hod. len s ním, nakoľko ako čašníčka sa nemohla venovať iba jemu. Keďže zaspal nemohol ani skonzumovať také množstvo nápojov, preto považoval žalobcom uvádzané tvrdenia za účelové v snahe na jeho úkor sa obohatiť. Rovnako rozporoval skutočnosť, že medzi ním a žalobcom došlo k uzavretiu nájmovej zmluvy, majúcej za to, že cena za prenájom priestoru vo výške 250 eur za 1/2hodiny je neprimerane vysoká. Poukázal na to že v mesiaci marec 2018 sa v cenníku žalobcu služba vo forme prenájmu VIP miestnosti ani nenachádzala. Mal za to, že žalobca predložil len zostrihaný kamerový záznam, pričom tvrdenie žalobcu že celý kamerový záznam už nemá k dispozícii považoval za účelový. Konanie žalobcu považoval za konanie obsahujúce znaky nekalých praktík. I keď nedokázal svoje tvrdenia preukázať mal za to, že súd prvej inštancie pochybil, ak sa stotožnil len s vyjadreniami žalobcu. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

7. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal, niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia

nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Rozhodnutie prvoinštančného súdu nemožno považovať za „prekvapivé“, nakoľko nebolo založené na nepredvídateľných dôvodoch, ktoré nemohol žalovaný namietať v konaní pred súdom prvej inštancie. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

8. Vo vzťahu k žalovaným uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

9. Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť svojho nároku, odvolací súd uvádza. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán (§ 132 ods. 1 a § 185 C.s.p.). Ide o povinnosť tej zo strán, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. V prejednávanej veci žalobca svoj nárok skutkovo vymedzil tak, že žalovaný sa dňa 24.01.2018 dostavil do jeho prevádzky a prijal plnenia a služby celkom v rozsahu 3 440 eur, za ktoré nezaplatil. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie aj vyjadrením samotného žalovaného bolo preukázané, že dňa 24.01.2018 sa žalovaný dostavil do prevádzky žalobcu, pričom podľa vyjadrenia žalovaného (pojednávanie dňa 24.10.2018) vo VIP salóniku žalobcu strávil 5 hodín. Svedkyňa Q. X., s ktorou žalovaný trávil čas vo VIP salóniku žalobcu potvrdila, že žalovaný objednával drinky aj iným osobám, pričom jej samotnej objednával drinky Ladies kokteil. Uvedené správanie žalovaného potvrdila aj svedkyňa Q. X., ktorá rovnako potvrdila, že žalovaný objednával viacero drinkov, šampanské a iné nápoje. Vychádzajúc tak z toho, že vykonaným dokazovaním boli tvrdenia žalobcu týkajúce sa rozsahu plnenia poskytnutého žalovanému preukázané a tieto žalovaný

účinne nepoprel, dôvodnosť nároku žalobcu neboli spôsobilé spochybníť ani námietky žalovaného, že žalobcom predložený doklad z registračnej pokladnice bol vystavený až dňa 27.01.2018. Vo vzťahu k množstvu skonzumovaných nápojov žalobca svoje skutkové tvrdenia preukazoval výsluchom svedkov, ktorí potvrdili, že žalovaný objednával nápoje aj iným osobám nachádzajúcim sa v prevádzke žalobcu, pričom žalovaný v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy. Argumentácia žalovaného, že nebolo možným, aby sa vo VIP miestnosti zabával so svedkyňou Q. X., keďže pracovala ako čašníčka, je v kontexte so zameraním podniku žalobcu a skutočnosťou, že samotný žalovaný si tam za účelom striptízu objednal VIP miestnosť a strávil v ňom čas práve so svedkyňou Q. X.B., nedôvodnou. Vychádzajúc z toho, že žalovaný bol pravidelným návštevníkom prevádzky žalobcu, možno prijať záver, že mal rovnako informáciu aj o cenách poskytovaných služieb. Správnosť záverov súdu prvej inštancie neboli spôsobilé spochybníť ani žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie predložené fotografie ponukového cenníka žalobcu, nakoľko sa vzťahovali k inému obdobiu, a to k marcu 2018. Neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemožno vyvodíť ani z toho, že žalobcom predložený kamerový záznam sa vzťahoval len k času príchodu, odchodu a vstupu žalovaného do VIP miestnosti, nakoľko z neho bolo možné preukázať práve skutočnosť, aký dlhý čas strávil žalovaný v priestoroch žalobcu. Predloženie kompletného záznamu z kamerového systému žalobcu by s ohľadom na to, že tento vnútorný priestor VIP miestnosti nebol monitorovaný, by tak nebolo spôsobilým preukázať tvrdenie žalovaného, že zaspal, čo bolo dôvodom, prečo z VIP miestnosti v čase od 01.30 hod. do 07.00 hod nevyšiel. Žalobcom uplatnený nárok nemožno považovať ani za nekalú prax, zohľadniac skutočnosť, že žalovaný mal vedomosť o prevádzke žalobcu, podnik žalobcu navštívil 30 až 50 krát a skutočnosť, že podnik žalobcu v daný deň navštívil bolo jeho slobodným rozhodnutím.

10. Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že výpovede svedkov boli účelové, odvolací súd dáva do pozornosti, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), preto ani nie je možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. Samotná skutočnosť, že svedkovia boli alebo naďalej sú zamestnancami žalobcu sama o sebe neindikuje ich zaujatosť a nevierohodnosť, pričom žalovaný majú vedomosť o navrhnutých svedkoch mohol v záujme podporenia svojej argumentácie navrhnúť vypočutie ním navrhnutých svedkov, čím by mohol spochybníť argumentáciu žalobcu, čo však neurobil.

11. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený

skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu nemal odvolací súd za preukázané.

12. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalobca, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. S tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).